

[Statsministeren]

pct. af arbejdsstyrken. Så siger man, at korri-
geret for sæson m.v. har ledigheden vist et
fald på 2.900 personer, altså i forhold til må-
neden før. Det mener jeg altså betyder, at
arbejdsløsheden er gået ned. Men har jeg
misforstået det? Jeg skal måske sige, at ne-
derst på papiret står der: eventuelle henven-
delser: Thorkild Hune, tlf. 01-29 82 22, lokal
2367! Jeg læser altså notatet således, at når
der står »ledigheden har vist et fald på
2.900,« så må det da vist betyde, at arbejds-
løsheden er gået ned igen. Så jeg mener, vi
kan glæde os over, at tendensen til faldende
arbejdsløshed og stigende beskæftigelse nu
har været meget langvarig.

Hr. Svend Auken gjorde ellers i sit indlæg
meget ud af at demonstrere, at gælden til
udlandet under denne regering er blevet for-
doblet. Det er også rigtigt, udlandsgælden er
næsten blevet fordoblet. Og så harcelerede
hr. Svend Auken meget over – det er han jo
en mester i – at jeg havde sagt, at stigningen
i gælden og de betalingsbalancevanskelighe-
der, vi har, alene hidrørte fra den gæld, vi
overtog efter den tidligere regering. Men det
forfærdelige ved det er jo, at det er rigtigt, og
nu vil jeg prøve at skære det ud i krydsfiner,
og jeg håber, det så også kan være for sidste
gang. Jeg skal nok sige det langsomt – nu
kommer det jo på tryk i Folketingstidende
senere – for det er mange tal, og de hænger
sammen.

Vi må begynde ved årsskiftet 1982-83. Da
havde vi en nettogæld til udlandet på 160
mia. kr. I 1983, året efter, blev denne gæld
på grund af ændret dollarkurs opskrevet med
21 mia. kr. – skriv nu ned! Samtidig skulle
der i det år betales renter af gælden med 19
mia. kr. De 160 mia. kr., vi begynder med,
bliver altså i løbet af 1983 skrevet op med i
alt 40 mia. kr. Men i 1983 steg gælden til
udlandet alligevel »kun« med 33 mia. kr.
Hvordan kan det være? Jo, det har sin for-
klaring i, at vi faktisk det år betalte 7 mia.
kr. af de 40 mia. kr., fordi vi købte mindre i
udlandet i 1983, end vi solgte til udlandet.

Men når vi så ser på, hvad der sker i 1984,
så har vi her renter af den gamle gæld – og
de er i 1984 24 mia. kr. – og der sker en
gældsopskrivning på 14 mia. kr., i alt 38 mia.
kr.; dem skal vi så lægge oven i de mange
mia. kr. fra året før, og så er vi oppe på 225
mia. kr.

Hvis jeg nu for at gøre det kort tager hele
perioden fra udgangen af 1982 til udgangen
af 1985, så ser regnestykket således ud: i hele
denne periode har vi betalt renter på gælden
til udlandet med 69 mia. kr., og gælden er
opskrevet med 25 mia. kr. Det viser så, at
der har været en samlet belastning på 94
mia. kr., som er beklagelig, men skidt nu
med det; vi skal nok anstrenge os for at
komme ud af det, som er en direkte konse-
kvens af den gæld, vi overtog i 1982.

Gælden er i denne periode steget med 83
mia. kr. Den samlede belastning, sagde jeg,
var på 94 mia. kr. Med andre ord har vi dog
trods alt betalt 11 mia. kr. af de samlede ren-
tebetalinger og gældsopskrivninger, fordi vi i
de 3 år har solgt for 11 mia. kr. mere, end vi
købte i udlandet; sådan ser det nemlig ud
med handelstallene.

Så var hr. Svend Auken også inde på nog-
le betragtninger om skattetrykket, og hr.
Svend Auken sagde – og det er sandt – at det
er i rekordstørrelse. Det er rigtigt, og det er
selvfølgelig regeringens største ærgrelse, for
det er så bittert, at det er faldet i vores lod at
udskrive større skatter, end den forrige gjorde,
men det har jo sin forklaring. Det har sin
forklaring i, at vi betaler 9 pct. af bruttonati-
onalproduktet i renter på statens gæld.

Sandheden er den, at hvis man i hr. Svend
Aukens regerings tid hvert år havde betalt
årets udgifter inklusive renter kontant, så
ville hr. Svend Auken have haft et socialde-
mokratisk skattetryk i 1982 på 48 pct. Så
havde der heller ikke været nogen gæld og
nogen rentebyrde for os andre at overtage.
Og hvis vi trækker de renter, vi har måttet
betale, fra i statens årsopgørelse, så ville
skattetrykket i dag være på under 40 pct.
Men sådan er det desværre ikke. Det er, for-
di vi fortsat har gamle regninger at betale.

Men jeg synes, det er interessant, og det
hænger godt sammen med, at i kraft af de
store besparelser, som er gennemført – og det
har sandelig ikke altid været muntert eller
nemt at få dem klaret – i kraft af disse store
besparelser – og det her har ikke noget med
skatter at gøre – er de offentlige udgifters
andel af bruttonationalproduktet faldet be-
tragteligt. Den var 62 pct. i 1983, og i 1986 er
den dog faldet til 57 pct. Det er nok så ene-
stående i disse år, hvis vi sammenligner med
andre lande, at præstere at få de samlede
offentlige udgifter til at falde så meget som